

СЪЛЗИТЪ НА СЪРНЕТО

Мжжътъ и жената седѣха край прегорѣлото огнище и говорѣха тихо. Той бѣше протегналъ кракъ надъ жаравата и мокрия чорапъ испущаше пара. Жената нареждаше наущата върху малки, трикраки столчета, да съхнатъ. Отъ време на време мжжътъ смѣняше ту единия кракъ надъ жаравата, ту другия. попипваше чорапа съ ржка и повтаряше тжжно и бавно:

— Ако нѣкога вдигна ржка на сърна, да ми изсъхне ржката!

Жената обърна наущата отъ другата страна и попита:

— Е, какво стана? Ти не можеш да убиешъ сърнето?

— Не, не можахъ.

Вжгленитѣ отъ жаравата затваряха вече уморени очи. Мека, пухкава пепелъ покриваше огнището, сякашъ го приспива. Мжжътъ се загледа презъ малкия прозорецъ, после сведе глава и продължи да разказва:

— Още като вървѣхъ изъ гората, нѣщо ме притискаше. Нѣкаква мъжа ли бѣше, мисли ли бѣха, но презъ цѣлия пжтъ вървѣхъ между букитѣ неспокоенъ, нерадостенъ. А гората се бѣше стаила, листъ като се отрони отъ клонкитѣ, чува се какъ се люлѣе изъ въздуха, и звънко пада на земята. Нѣкжде изъ тъмнитѣ долове клокочеше вода. Отъ време на време надъ главата ми прелиташе нѣкаква птица и чувахъ шума на крилата ѝ. Кучето вървѣше до мене и понѣкога вдигаше глава, сякашъ ме питаше какво ми е. Пушката тежеше на рамото ми, краката едва се отмѣстваха. Пжтеката бѣше покрита съ пожълтѣлата шума на букитѣ. Стжпкитѣ ми бѣха бавни и тихи, сякашъ вървѣхъ върху мека, шарена черга.

Изведнажъ, кучето трепна. Азъ се поспрѣхъ и се вслушахъ. Никакъвъ шумъ се не чуваше, никакъвъ звукъ. Само отъ време на време се обади отъ нѣкжде врана, или падне листъ отъ дърветата. Кучето стана неспокойно, влажниятъ му носъ мърдаше и душеше земята, като шумно поемаше и връщаше въздуха презъ носа, сякашъ гълташе нѣкаква силна, дразнеща миризма. Следъ малко кучето излая неочаквано, после се спусна нагоре и шумна изъ букитѣ. Неговиятъ лай огласяше стаената гора, тишината изглеждаше още по-дълбока, по-страшна. Струва ми се, че за първи